

at det er Folkethingets Overbevistning, at der ikke i vor Lovgivnings Grundsaetninger er Noget til Hinder for, at Tøder kunne beklæde Dommersædet, kan jeg, selv om der stod „Ene-dommersædet“, godt tiltræde disse Ord. Jeg skal tilføie, at ligesom det er en Selvfølge, at denne Sag ikke har været Gjenstand for nogen detailleret Undersøgelse fra min Side, saaledes er det paa den anden Side min Anskuelse, at man, hvis det ved nærmere Undersøgelse skulde vise sig, at der — vel ikke fra Lovgivningens Grundsaetninger, men — fra Lovgivningens Detail var Hindringer tilstede for, at man kunde ansætte Tøder som Ene-dommere, da burde søge disse Hindringer fjernede ad Lovgivningens Vet, og at man derved vilde handle fuldstændig i Grundlovens Aand.

Abler: Jeg har naturligvis ingenlunde ventet et vidtløftigere Svar om denne Sag, og jeg finder i, hvad den høitagtede Justitsminister har udtalt, en saa fuldstændig Overeensstemmelse med min og Thingets Mening, at jeg i enhver Henseende maa takke ham derfor og kan herolige mig derved, saameget mere som den høitærede Justitsminister erklærede, at han endog gik videre i den Retning, jeg ønskede, end Udtalelsen fra Folkethinget.

Bærtelsen: Jeg vil tillade mig i Anledning af § 20 som Heelhed at gjøre en Henstilling til den høitagtede Justitsminister og det ærede Thing; jeg skal, som jeg troer, jeg pleier, fatte mig i Korthed. Ogsaa denne Samling af Rigsdagen lader til ligesom de to foregaaende at trække længere ud, end ønskeligt er, og hvis Saadant vedbliver, vil det blive vanskeligt at faae Mænd, der have anden Gjerning at udføre, til at deeltage i Rigsdagens Forhandlinger, da det dels ofte er vanskeligt at faae Stedfortrædere, og dels heller ikke er heldigt at betroe sin Gjerning saa stor en Tid af Aaret til Andre; men hvad værre er, jeg frygter for, at Folkets store Fleerheds Deeltagelse i vor Gjerning ved de langvarige Samlinger skal svækkes, en Deeltagelse, som vi ikke kunne undvære. Jeg er vis paa, idetmindste i denne Sal, at faae

Samstemning, naar jeg erklærer, at Rigsdagen ikke alene kan bære Skylden derfor, men at ogsaa en stor Deel af Skylden maa lægges paa Regjeringen, der forelægger en saa stor Mængde af Lovforslag, at det næsten synes, som om Regjeringen mener, at hele Lovgivningsarbejdet skal tilendebringes under dette Ministeriums Førelse. Vi have, naar vi ende denne Samling, vist i de sidste 3 Aar været medvirkende til, at henved 200 større og mindre Love ere udkomne, og der er en Ulempe ved en saadan Mængde Smaalove, hvoraf mange ophæve Stumper og Stykker af ældre Love, medens de øvrige Rester af de ældre Love skulle vedblive at bestaae. Jeg beklager de Retskyndige, der skulle sætte sig ind i denne Mængde Love, men jeg beklager ogsaa Folket, der maa have Kjendskab til Lovgivningen, hvilket det umuligt kan faae, da Lovenes Antal vorer saa stærkt. Det er derfor, jeg vil tillade mig at gjøre den Henstilling til den høitagtede Justitsminister, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt, at der nedsættes en Commission — vi leve jo i Commissionernes Tidsalder —, en permanent, vedvarende Commission, bestaaende af 5 Jurister, Retskyndige, af Thingenes Medlemmer og to andre Mænd af Thingenes Medlemmer, der vare ikke blot Retsproget, men det almindelige danske Sprog mægtige, for mellem Rigsdagens Samlinger at sammenarbejde og sammenpasse de ældre og nye Love, og da gennem Regjeringen fremlægge Forslag til saadanne, enkelte Fælleslove, der omfattede alle tidligere eensartede Love, saa at Lovenes Antal derved kunde formindskes. Det er denne Henstilling, jeg for Folkets Skyld og for at forforte Thingets Arbejdstid skal tillade mig at gjøre til den høitagtede Justitsminister og det høie Thing.

Justitsministeren: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at jeg ikke troer, at den Tanke, som den ærede Taler udfastede, egentlig var heldig eller paa en tilfredsstillende Maade vil kunne lade sig gennemføre. Jeg antager, at den Maade, hvorpaa vi for Tiden forholde os med Lovgivningsvirksomheden, dog nok vil være at foretrække, idet Lovene jo nu